

زمانی که بیشتر مردم به بیمه‌های اشخاص و اموال می‌اندیشند، معمولاً این موارد به ذهن آنها می‌آید: جبران خسارت و مبالغی که شرکت‌های بیمه در اثر وارد شدن جراحات ناشی از کار، تصادف خودروها یا آتش‌سوزی به بیمه‌گذاران پرداخت می‌کنند. اما باید گفت بیمه‌گران کارکردی بیش از پرداخت خسارت به افراد و شرکت‌ها دارند. در واقع شرکت‌های بیمه همواره تلاش می‌کنند خطرات یا ریسک‌هایی که سبب بروز خسارت می‌شود را کاهش داده یا از بین ببرند. تلاش بیمه‌گران برای کاهش خسارت‌ها یکی از عوامل اصلی در شکل‌گیری برنامه‌های ایمنی و حفاظتی در جامعه مانند مقررات مربوط به جلوگیری از آتش‌سوزی و چگونگی مقابله با آن، قوانین و مقررات ساخت و ساز، مقررات مربوط به ایمنی رانندگی در بزرگراه‌ها، قواعد طراحی محصولات صنعتی و مقررات مربوط به ایمنی در محل کار، بوده است. تدوین چنین قواعد و مقرراتی و تلاش بیمه‌گران برای کاهش خطرها سبب شده است هر ساله جان هزاران نفر حفظ شده، از وارد شدن جراحات به میلیون‌ها نفر جلوگیری شود، وارد آمدن زیان به اموال کاهش پیدا کند و از دست رفتن فرصت‌های شغلی جلوگیری شود. در این مقاله قصد داریم نقش بسیار مهم بیمه‌گران در پیشبرد ایمنی در جامعه را مورد بررسی قرار دهیم. بیمه‌گران این وظیفه حساس را از طریق تلاش برای کاهش خسارت انجام می‌دهند.

کاهش خسارت: بیمه‌گران چگونه برای جلوگیری از خسارت‌های جانی و مالی تلاش می‌کنند

مترجم: ابوالقاسم راه‌چمنی

منبع: انجمن بیمه آمریکا

«انجمن بیمه آمریکا» مهم‌ترین سازمان بیمه‌ای در زمینه بیمه اموال و اشخاص است که بیش از ۴۳۵ شرکت بیمه در آن عضویت دارند و میزان حق‌بیمه دریافتی آنان ۱۲۵ میلیارد دلار در سال است. شرکت‌های عضو این انجمن، تمامی انواع بیمه‌های اموال و اشخاص را ارائه می‌کنند. پیشینه انجمن بیمه آمریکا به ۱۳۰ سال قبل باز می‌گردد، یعنی سال ۱۸۶۶ که «هیئت علمی بیمه‌گران رشته آتش‌سوزی» تاسیس شد. در سال ۱۹۶۴ انجمن قدیمی بیمه آمریکا با هیئت ملی بیمه‌گران رشته آتش‌سوزی و «انجمن شرکت‌های بیمه خسارات جانی و وثائق» ادغام و انجمن جدید بیمه آمریکا در شکل امروزی آن تاسیس شد. این انجمن نماینده شرکت‌های عضو است و سعی می‌کند در فرآیند قانونگذاری و تدوین سیاست‌ها تاثیرگذاری کند.

توجه به خطرها (ریسک‌ها)

موضوع فعالیت بیمه تماماً درباره خطر است که شامل مدیریت خطر، کاهش خطر، محاسبه خطر، گسترش خطر می‌شود. البته مهم‌ترین وظیفه بیمه تأمین خسارت کسانی است که در اثر خطرات موجود، دچار حادثه شده‌اند.

متأسفانه امروزه افراد جامعه اطلاع چندانی از این نکته ندارند که چگونه تلاشهای شرکت‌های بیمه سبب شده تا خطر بروز حوادث برای مردم به صورت قابل توجهی کاهش پیدا کند. تلاشهای بیمه‌گران برای کاهش ریسک‌ها را «کنترل خسارت» می‌گویند.

از همان روزهای نخستین شکل‌گیری صنعت بیمه، یافتن راه‌هایی برای کاهش ریسک، به وظیفه اصلی بیمه‌گران اموال و اشخاص تبدیل شد. آنان به زودی دریافتند که افزایش ایمنی در جامعه عامل اصلی در کاهش خسارت‌های بیمه‌شده است و در نتیجه در حق بیمه‌ها تأثیر زیادی خواهد داشت. علاوه بر آن، شرکت‌های بیمه به این نتیجه رسیدند برای اینکه گسترش ایمنی کارایی داشته باشد باید در گستره جامعه محقق شود. تلاش برای گسترش ایمنی و کاهش خطرها باید با همکاری دیگر سازمان‌ها و نهادهایی باشد که در این مسئله ذی‌نفع هستند تا بتوان برنامه‌ها، معیارها، مقررات لازم را تدوین کرد و به مردم آگاهی بخشی کرد.

بیمه‌گران اموال و اشخاص تاکنون توانسته‌اند نظام‌های ایمنی در کشور ایجاد کنند و سازمانهای فعال در زمینه ایمنی در سطح جهان پایه‌گذاری کنند. به عنوان مثال کمتر کسی ممکن است از این نکته آگاهی داشته باشد که شرکت‌های بیمه نخستین مراکزی بودند که واحدهای آتش‌نشانی تأسیس کردند. آنها ابتدا این واحدها را تأسیس کردند و سپس از آنها حمایت کرده و در جهت گسترش و استانداردسازی آنها تلاش کردند. واحدهای آتش‌نشانی در سالهای آغازین شکل‌گیری وابسته به شرکت‌های بیمه بودند و حتی زمانی

که شهرداری‌ها و دولتهای محلی مدیریت آن را برعهده گرفتند، شرکت‌های بیمه در آمریکا از طریق «هیئت ملی بیمه‌گران رشته آتش‌سوزی» که در سال ۱۸۶۶ تأسیس شد و نهاد جانشین آن یعنی «انجمن بیمه آمریکا» نقش مهمی در چگونگی فعالیتهای واحدهای آتش‌نشانی داشتند. «هیئت ملی بیمه‌گران رشته آتش‌سوزی» پس از پایان جنگ داخلی آمریکا تأسیس شد و نخستین صنعتی بود که هدف خود را پیشبرد رفاه عمومی از طریق کاهش خطرات، قرار داد. این هیئت تلاش کرد با همکاری دولتهای ایالتی، جلوگیری از وقوع آتش‌سوزی را به موضوعی ملی تبدیل کند. سپس توجه خود را به فعالان بخش ساخت و ساز معطوف کرد تا دریابد چگونه با همکاری

آنها می‌تواند استانداردهای ساخت و ساز را بهبود بخشد. در سال ۱۸۹۶ پس از گذشت سه دهه تلاش برای کاهش خطر آتش‌سوزی، هیئت ملی بیمه‌گران رشته آتش‌سوزی توانست فعالان صنعت برق، راه‌آهن و صنعت آب را گرد هم جمع کند و «انجمن ملی پیشگیری از آتش‌سوزی» بنیان نهد. این سازمان نقش اصلی در تدوین و ترویج قواعد و مقررات جدید در ساخت و ساز ایفا کرد تا ابزارهای هشداردهنده و دستگاههای خودکار اطفاع حریق در بناها نصب شود. حتی امروزه نیز این قواعد و مقررات برای تأمین ایمنی در جامعه اصلاح و به روز می‌شوند. این قواعد و مقررات در طراحی و ساخت تمامی ساختمانها در آمریکا و بیشتر مناطق جهان تأثیر گذارند.

شرکت‌های بیمه در قرن نوزدهم علاوه بر تلاش برای تدوین قواعد و مقررات لازم برای ایمنی ساخت و سازها، تلاش کردند با آهنگ پیشرفت در فناوری خود را هماهنگ کنند و خطرات جدید ناشی از آن را بشناسند. در سالهای پایانی این قرن با افزایش محصولات که از انرژی برق استفاده می‌کردند، «هیئت بیمه‌گران رشته آتش‌سوزی» برای ارزیابی این محصولات و میزان ایمنی آنها «آزمایشگاههای بیمه» را تأسیس کردند. به تدریج این آزمایشگاهها به سازمان مستقلی تبدیل شد. در سال ۲۰۰۳ «آزمایشگاههای بیمه» بیش از ۱۰۳ هزار مجوز برای محصولات صادر کرد و بیش از ۱۸ هزار نوع محصول را مورد بررسی قرار داد و به مهم‌ترین سازمان سنجش ایمنی محصولات برای مصرف‌کننده، تبدیل شد که در جهان نیز جایگاه ویژه‌ای دارد.

تخصیص در امر ریسک

اگرچه آتش‌سوزی در سالهای نخستین شکل‌گیری صنعت بیمه مهم‌ترین خطر به شمار می‌رفت، ولی به زودی دیگر خطرهای نیز مورد توجه قرار گرفت. مثلاً با توسعه صنعتی، کارگران در معرض خطرات جدیدی در محل کار خود قرار گرفتند. در نتیجه، بیمه‌گران برای اطمینان از رعایت استانداردهای ایمنی، محل کار را مورد بازرسی و نظارت قرار دادند. این بازرسی‌ها در کاهش تعداد انفجارهای دیگ‌های تولید بخار نقش بسیار مهمی داشت. به زودی بسیاری از ایالت‌ها مسئولیت خود در امر بازرسی از دیگ‌های بخار را به شرکت‌های بیمه واگذار کردند زیرا دریافته بودند کارشناسان بیمه در امر «کنترل خسارات» در مقایسه با کارمندان دولتی یا شهرداری‌ها، از دانش و تخصص بالاتری برخوردارند.

بیمه‌گران در فرایند بیمه کردن ریسک‌ها، انگیزه و تمایل بسیاری برای شناسایی و از بین بردن شرایط و اقدامات غیر ایمن و خطرناک دارند. منافع بیمه‌گران به صورت مستقیم با منافع بیمه‌گذاران همسویی دارد یعنی هر دو طرف می‌خواهند هیچ خسارت جانی یا مالی وجود نداشته باشد

امروزه نیز بیمه‌گران خدمات بازرسی‌ها و ارزیابی خطرات مختلفی را ارائه می‌کنند و موضوع «کنترل خسارات» گسترش زیادی یافته است. شرکت‌های بیمه به بیمه‌گذاران خدمات گسترده‌ای در خصوص چگونگی کاهش خسارات ارائه می‌کنند. «کنترل خسارات» درباره دیگ‌های بخار به این معناست که مشاوران و متخصصان شرکت‌های بیمه در زمینه ریسک، به صورت مستمر می‌توانند با بهره‌گیری از پیشرفته‌ترین فناوریها مانند تصویربرداری مادون قرمز، بویلرها را از نظر احتمال وجود نشتی، میزان فشار و ... بازرسی کرده و به بیمه‌گران توصیه‌های لازم جهت تأمین ایمنی آنها، ارائه کنند. چنین اقداماتی می‌تواند احتمال بروز سانحه و توقف فعالیتها را کاهش دهد.

فعالیت‌های بیمه‌گران برای کاهش خسارات نقش بسیار مهمی در جامعه و اقتصاد دارد که با نقش سازمانها و نهادهای دولتی برای افزایش ایمنی در جامعه، تفاوت بنیادینی دارد. بیمه‌گران در فرایند بیمه کردن ریسک‌ها، انگیزه و تمایل بسیاری برای شناسایی و از بین بردن شرایط و اقدامات غیرایمن و خطرناک دارند. منافع بیمه‌گران به صورت مستقیم با منافع بیمه‌گذاران همسویی دارد یعنی هر دو طرف می‌خواهند هیچ خسارت جانی یا مالی وجود نداشته باشد. بیمه‌گران به چند صورت برای کاهش خطر و خسارات تلاش می‌کنند: وقتی خسارتی به وقوع می‌پیوندد، بیمه‌گران تلاش می‌کنند علت وقوع آن را بدانند. آنها اقدامات، روش‌های اجرایی، رفتارها و شرایط کاری را برای فهم علت خسارات بررسی می‌کنند تا بتوانند این ریسک‌ها را کاهش داده یا از بین ببرند و در آینده چنین خساراتی ایجاد نشود.

به دلیل اینکه میزان حق‌بیمه متناسب با خطراتی است که مورد پوشش قرار می‌گیرد، بنابراین از لحاظ مالی به نفع بیمه‌گذاران خواهد بود تا ریسک‌ها را تا آنجا که می‌توانند کمتر کنند. بیمه‌گران می‌توانند اعطای پوشش بیمه‌ای را مشروط به انجام اقدام

خاصی از سوی بیمه‌گذار کنند یا آنرا مشروط به خودداری از انجام اقدامی غیر ایمن یا از بین بردن شرایط غیر ایمن، نمایند. به عنوان مثال بیمه‌گر می‌تواند از صاحبان کارخانه‌ای بخواهد تجهیزات ایمنی نصب کنند یا اینکه ساختمانی در مقابل شرایط محیطی تقویت شود. در برخی از بیمه‌های بازرگانی اگر در طول زمان نسبت ریسک‌ها کاهش پیدا کند، بیمه‌گذار می‌تواند بر شرایط بیمه تأثیرگذارد.

بیمه‌گران همچنین تحقیقات و پژوهش‌های گسترده‌ای درباره چگونگی از بین بردن ریسک‌ها یا «مدیریت خطر» انجام می‌دهند. بسیاری از بیمه‌گران با بهره‌گیری از تجهیزات و فناوریهای پیشرفته، آزمایش‌های مختلفی درباره خطرات احتمالی انجام می‌دهند. مثلاً یکی از تجهیزات وسایل برقی و چراغ‌ها را آزمایش می‌کند تا اطمینان حاصل شود این تجهیزات در صنعت یا محیط‌های دارای گاز، مشتعل نمی‌شوند. دیگر تجهیزات میزان اشتغال‌پذیری مایعات یا میزان مقامت مصالح ساختمانی را مورد آزمایش قرار می‌دهد.

ایمنی در محل کار

بیمه‌گران توجه زیادی به افزایش ایمنی در محل کار کرده‌اند. از زمانی که «دفتر آمار کارگری» در دهه ۱۹۷۰ میلادی در آمریکا آمار مربوط به حوادث کارگری را جمع‌آوری می‌کند، این حوادث به کمترین میزان خود در این مدت رسیده است.

یکی از مهم‌ترین روش‌هایی که بیمه‌گران به کاهش حوادث کارگری کمک کرده‌اند این است که شرکت‌های بیمه توانسته‌اند نوعی تغییر دیدگاه ایجاد کنند. دیدگاه سابق علت حوادث را «اقدامات غیر ایمن و خطرناک کارگران» می‌دانست، ولی دیدگاه جدید که بیمه‌گران نقش اساسی در شکل‌گیری آن داشته‌اند «شرایط غیرایمن و خطرناک» را علت وقوع حوادث می‌داند. بیمه‌گران با بررسی اطلاعات مربوط به حوادث منجر به خسارات جانی دریافتند با فهم تعامل پیچیده بین کارگر و محیط کار می‌توان مرگ و میر یا مجروح شدن، کارگران را کاهش داد و در نتیجه بهره‌وری را افزایش داد. افزایش ایمنی و جلوگیری از وقوع خساراتی بدنی و جانی می‌تواند در طراحی کارگاه یا کارخانه و تجهیزات مورد توجه قرار گیرد؛ نگهداری سوابق حوادث می‌تواند منجر به درک بهتر خطرها شود؛ آموزش ایمنی می‌تواند سبب کاهش خسارات شود؛ وسایل ایمنی شخصی مانند کلاه، عینک، کفش ایمنی، دستگاه تنفس مصنوعی و محافظ گوش می‌تواند از کارگران حفاظت کند و حتی نگرانی و اضطراب آنها را کاهش دهد.

«شورای ملی خسارات بیمه‌ای» در کاهش حوادث کارگری نقش داشته است. این شورا برای به‌کارگیری ربات‌ها در فعالیت‌های خطرناک،

به‌کارگیری ماشین و تجهیزات برای کاهش نگرانی و اضطراب کارگران، به‌کارگیری مواد و تجهیزات سبک‌تر و مستحکم‌تر، طراحی مناسب برای کاهش حوادث، به‌کارگیری تجهیزات کنترل از راه دور در صنایع تلاش کرده است.

آمارهای جدید کارایی چنین اقداماتی را نشان می‌دهد. در سال ۱۹۹۷ از هر یک‌صد کارگر تمام وقت ۷/۱ درصد به بیماری یا جراحت گرفتار می‌شد ولی این نسبت در سال ۲۰۰۲ به ۵/۳ درصد کاهش یافت. در سال ۱۹۹۰ به ازاء هر صد کارگر تمام وقت ۴/۱ روز کاری به دلیل حادثه یا بیماری از دست رفته بود ولی در سال ۲۰۰۲ این رقم به ۲/۸ روز کاری کاهش یافته بود. البته هنوز یک‌چهارم علت مرگ‌ومیر افراد هنگام کار به دلیل تصادف خودروهاست و این نسبت در حال افزایش است و یکی از دغدغه‌های بیمه‌گران به شمار می‌آید.

ایمنی خودروها و راهها

در امریکا حوادث رانندگی هر سال جان ۴۰ هزار نفر را می‌گیرد و علت اصلی مرگ افراد یک تا ۳۴ سال است. علاوه بر خسارات عظیم جانی، هزینه‌های اقتصادی حوادث رانندگی به حدود ۲۳۰ میلیارد دلار در سال می‌رسد. هدف عمده بیمه‌گران کاهش هرچه بیشتر خسارات مالی و جانی حوادث رانندگی است.

پیش از دهه ۱۹۶۰ قواعد و مقررات مربوط به ایمنی بزرگراه‌ها بر تغییر رفتار رانندگان برای جلوگیری از وقوع حوادث، متمرکز بود. به دلیل اینکه تکیه اصلی بر جلوگیری از تصادف بود، تغییر طراحی خودروها تا حدود زیادی مورد غفلت قرار می‌گرفت. بسیاری از خودروسازان معتقد بودند ویژگی‌های خودرو اهمیت چندانی در حوادث رانندگی ندارد زیرا افراد سبب بروز این حوادث می‌شوند. در نتیجه آنها اعلام می‌کردند ایمنی رفت و آمد باید بر آموزش

رانندگان تمرکز کند. ولی در اواخر دهه ۱۹۶۰ دولت فدرال شروع به تدوین استانداردهای ایمنی خودروها و پیشبرد «برنامه‌های ملی ایمنی راهها» نمود. علاوه بر آن، دولت فدرال به این نتیجه رسید که ایمنی راهها به موضوعی علمی تبدیل شده که نیاز به تحقیقات و پژوهش‌های سازمان یافته علمی دارد.

کمی پس از آنکه دولت فدرال در تامین ایمنی راهها مداخله کرد، بیمه‌گران امریکا در رشته خودرو مجموعه اقداماتی را آغاز کردند که بعدها به مهم‌ترین و بی‌سابقه‌ترین مشارکت بخش خصوصی در تامین منافع عمومی تبدیل شد. «مؤسسه بیمه برای ایمنی راهها» جهت انجام تحقیقات و ارائه نتایج آن به مردم، سیاستگذاران و خودروسازان تاسیس شد تا از خسارات جانی جلوگیری شود.

اگرچه این مؤسسه هیچ‌قدرت و اقتدار قانونی برای اجبار خودروسازها به تغییر طراحی‌های خود یا الزام سیاستگذاران به اجرای اقداماتی جهت جلوگیری از خسارات جانی و مالی نداشت، ولی تلاش‌های آن توانست توجه خودروسازها و سیاستگذاران را به موضوع جلب کرده و آنها را به انجام اقدامات لازم متقاعد کند.

تحقیقات و بررسی‌های این مؤسسه بسیار گسترده و متنوع است و از عوامل انسانی مؤثر در بروز حوادث رانندگی (مانند رانندگی در حال مستی) تا طراحی راهها و بزرگراهها را در بر می‌گیرد. آزمایش‌های این مؤسسه درباره ایمنی خودروها و تأثیر آن بر سرنشینان، به خوبی برای افکار عمومی جامعه شناخته شده است. «مؤسسه بیمه برای ایمنی راهها» آزمایشهای گسترده‌ای درباره چگونگی باز شدن کیسه هوایی خودروها، چگونگی اثر تصادف بر قسمتهای جلو، عقب و پهلوئی خودرو و سیستم ترمز آن، انجام می‌دهد. این آزمایش‌ها با کمک آدمک‌هایی بسیار پیشرفته که شباهت زیادی به انسان دارند انجام می‌شود تا چگونگی مجروح شدن سرنشینان خودرو در تصادفات مشخص شود.

شرکت‌های خودروساز به دقت نتایج آزمایش‌های این مؤسسه درباره تست خودروها را مورد توجه قرار می‌دهند و از آنها برای بهبود طراحی محصولات خود استفاده می‌کنند. انتشار نتایج تحقیقات و آزمایش‌های این مؤسسه در رسانه‌های جمعی مورد توجه گسترده مصرف‌کنندگان و خریداران خودروها قرار می‌گیرد و می‌تواند در تصمیم‌گیری برای خرید خودرو ایمن به آنها کمک کند.

«مؤسسه بیمه برای ایمنی راهها» تحقیقات و آزمایش‌های بسیارمهم و گسترده‌ای انجام داده ولی یافته‌های آن درباره تجهیزات ایمنی سرنشینان خودرو مانند کیسه هوا، کمربند ایمنی و وسایل ایمنی کودک از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. در تحقیقات این مؤسسه مشخص شد در تصادفات خودرو از جلو، کیسه هوا می‌تواند تا ۲۸ درصد از مرگ راننده و تا ۱۴ درصد از مرگ

دیگر سرنشینان خودرو جلوگیری کند. این تحقیقات همچنین نشان داده است که علت ۳۰ درصد مرگ و میر سرنشینان خودرو در حوادثی بوده است که ضربه از طرفین خودرو وارد شده است و صدمات مرگبار بیشتر در ناحیه سر و سینه سرنشینان بوده است. آزمایش‌هایی که از سال ۱۹۹۷ انجام شده نشان می‌دهد کیسه‌های هوا در طرفین خودرو که می‌تواند سر انسان را حفظ کند، می‌تواند سبب کاهش ۴۵ درصدی مرگ راننده شود. اما کیسه‌های هوا که فقط برای محافظت از تنه طراحی شده‌اند فقط ۱۱ درصد از احتمال مرگ راننده را کاهش می‌دهند.

به دلیل توجه و اهتمام بیمه‌گران به ایمنی راهها و خودروها، پیشرفت‌های قابل توجهی در این

درواقع نقش بسیار مهم بیمه‌گران در افزایش ایمنی جامعه تاکنون از نظر مردم پنهان مانده است. تلاش‌های بیمه‌گران در یک قرن گذشته سبب شده کیفیت زندگی مردم بهبود یابد و به نظر می‌رسد این تلاش‌ها در دهه‌های آینده نیز ادامه پیدا کند

خصوص به دست آمده است. اگر ایمنی خودروها و راهها در مقایسه با سال ۱۹۸۳ بهبود پیدا نکرده بود، با توجه به افزایش تعداد خودروها و افزایش میزان مسافرت با آنها، تلفات جانی در سال ۲۰۰۳ میلادی ۳۰ هزار نفر بیشتر از آمار سال ۱۹۸۳ بود. به‌رغم این پیشرفت، بیمه‌گران هنوز در تلاش برای کاهش میزان بالای مرگ و میر ناشی از حوادث رانندگی است.

ایمنی منازل

بیمه‌گران اموال و اشخاص تلاش زیادی برای کاهش خسارات جانی در منازل می‌کنند. آنان همچنین سعی می‌کنند خسارت وارده به منازل و بناهای تجاری را جبران کنند. تلاش‌های بیمه‌گران برای کاهش خسارات شامل گستره وسیعی از اقدامات مانند انتشار دستورالعمل‌ها و راهنمایی‌ها درباره ایمنی و جلوگیری از خطرات آتش‌سوزی، برق و آب می‌شود. دیگر اقدامات شامل انجام پژوهش‌ها و تحقیقات خلاقانه درباره جلوگیری از خسارات بلایای طبیعی مانند گردبادها، زمین‌لرزه‌ها، توفان‌ها، آتش‌سوزی‌ها گسترده است.

خطرات بلایای طبیعی در دهه‌های اخیر در آمریکا افزایش یافته و جان افراد بیشتری را تهدید می‌کند. رشد سریع جمعیت و استقرار آن در مناطق حادثه‌خیز کشور مانند سواحل ادامه پیدا کرده است. یکی از اقداماتی که بیمه‌گران برای کاهش خسارات فیزیکی و جانی بلایای طبیعی انجام داده‌اند، حصول اطمینان از استحکام بناهای مسکونی و تجاری است که مردم در آن زندگی و کار می‌کنند. بیمه‌گران تاکنون منابع مالی زیادی به پژوهش و تحقیق درباره مواد

مقاوم و روش‌های جدید ساخت و ساز اختصاص داده‌اند. پس از توفان اندرو در سال ۱۹۹۲ که یکی از مهم‌ترین فجایع طبیعی خطوط ساحلی دنیا بود، بیمه‌گران تلاش کردند قواعد و دستورالعمل‌های سخت‌گیرانه‌تری درباره ساخت و ساز تدوین شود و اجرای آن با جدیت بیشتری دنبال شود. شرکت‌های بیمه همچنین به آن دسته از بیمه‌گذارانی که اقدامات احتیاطی برای کاهش خسارات (مانند پنجره‌های مقاوم در برابر توفان، سقف‌های مقاوم، ...) انجام داده بودند، تخفیف‌های قابل توجهی در حق بیمه آنها در نظر گرفتند.

گردباد ویرانگر تابستان سال ۲۰۰۴ ایالت فلوریدا کارآیی این اقدامات را مورد سنجش قرار دارد. این گردباد تقریباً به یک پنجم منازل و مکانهای تجاری خسارت وارد کرد و مجموع خسارت‌های بیمه شده بیش از ۲۰ میلیارد دلار بود. نشریه «ساراسوتا هیرالد تریبون» نوشت: «آنچه که تاکنون مشخص شده چنین است: قواعد و مقررات جدید ساخت و ساز مفید بوده و کارآیی دارد خانه‌هایی که براساس قواعد و مقررات سخت‌گیرانه پس از توفان اندرو در سال ۱۹۹۲، ساخته شده‌اند در توفان سال ۲۰۰۴ به خوبی مقاومت کرده‌اند (سرمقاله، شماره ۱۳، ۲۰۰۴). این نتیجه‌گیری در گزارش اولیه «مؤسسه ایمنی منازل و مکان‌های تجاری» نیز مورد تأیید قرار گرفته است. در این گزارش چنین آمده است: «منازلی که براساس قواعد و مقررات جدید (سال ۲۰۰۱) ایالت فلوریدا ساخته شده‌اند، بهتر از ساختمان‌هایی که براساس معیارهای پیش ساخته شده بودند، مقاومت کرده‌اند. گزارش همچنین خاطر نشان می‌کند، در سازه‌هایی که بعداً به ساختمان‌ها اضافه شده مانند سایه‌بان اتومبیل‌ها یا ورودی‌های سرپوشیده اغلب در برابر توفان مقاومت کرده‌اند. ساختمان‌هایی که پس از سال ۱۹۹۴ ساخته شده‌اند در مقایسه با ساختمان‌های قدیمی سالم‌تر مانده‌اند.

البته موفقیت‌های بیمه‌گران در جلوگیری از وارد آمدن خسارت‌های جانی و مالی در تمامی موارد مانند توفان فلوریدا نبوده است. در واقع نقش بسیار مهم بیمه‌گران در افزایش ایمنی جامعه تاکنون از نظر مردم پنهان مانده است. تلاش‌های بیمه‌گران در یک قرن گذشته سبب شده کیفیت زندگی مردم بهبود یابد و به نظر می‌رسد این تلاش‌ها در دهه‌های آینده نیز ادامه پیدا کند.

منابع:

1. Loss Controll
2. National Board of Fire Underwriters
3. American Insurance Association
4. National Fire Protection Association

